

Sitä lehteä en unohda koskaan

©Melinda Gebbie

P.A.Manninen

Joskus olen muistanut jokaisen omistamani lehden, mutta siitä on toki jo aikaa. Tässä vaiheessa ainoastaan muutto isompaan asuntoon kykeni paljastamaan, mitä kaikkea hyllyihin on ehtinyt vuosien varrella kätkeytymään.

Uusi huoneisto on rakennettu 1960-luvulla, jolloin ilmeisesti vannottiin säilytystilan nimiin. Aikaisemmin aivan sikinsokin ja päällekkäin tungetut tavarat on nyt saanut järjestää kahteen vaatehuoneeseen. Toinen

on täynnä sarjakuvalehtiä, joiden joukosta tuli esiin muutamiaakin yllätyksiä.

Olin lukenut Melinda Gebbien haastattelun kirjasta "I Have to Live with This Guy", ja siinä yhteydessä esiteltty underground-lehti Fresca Zizis oli vaikuttanut kovin kiinnostavalta. Se oli kuitenkin ilmestynyt Last Gasp -kustantamolta jo 1977, joten sen löytäminen ei tuntunut aivan helpolta mahdollisuudelta... kunnes muuton yhteydessä löysin lehden hyllystäni. Luonnollisestikaan minulla ei ole minkäänlaista aavistusta sen suhteen, mistä olen lehden ostanut tai milloin se on

tapahtunut. Lukematta se ei ole hyllyyn päätynyt, mutta Gebbien Underground -tyyli oli sekä tekstien että piirrosten osalta niin rikas, että se lyö ihan itse lukijan aistit lukkoon, ainakin kokonaisen lehden mittaisena annoksena.

Muistan hyvinkin lukeneeni Gebbien lyhyitä sarjakuvia useassakin underground-antologiassa, mutta kokonainen lehti sitä kamaa on jokseenkin raskas kokonaisuus. Syynä saattaa olla mustavalkoinen sarjakuvakerronta, jossa Gebbien monitekniikkainen ja tiheä piirros hukuttaa itse itseään.

Lost Gebbie?

Nykyäänhän Gebbie on tunnettu Alan Mooren klassista, lastenkirjallisuutta lainailevan *Lost Girls* –sarjakuvajärkälään piirtäjänä. Siinä värilliset sivut antavat selkeyttä koristeelliselle piirrosohjelmalle. Samaa voi sanoa *Fresca Zizis*-lehden kansikuvasta. Mustavalkoisena piirroksen hahmottamiseen voisi kuluu aikaa, mutta värillisenä sen elementit erottuvat toisistaan kiitettävästi: Vihreän jättiläisen laukeavan peniksen

päällä keikkuu kolme friikkinaista.

Friikkinaiset dominoivat (aivan sananmukaisesti) myös lehden ensimmäistä sarjakuvaa, nimeltään (sanaleikkisesti) *InDebasement*. Siinä kidutetaan ja kastroidaan moottoripyöräjengiläisiä. Piirrostyylillä on realistista ja anatomisesti pätevää, mutta taiteellisesti päällekkävyä. Tatuoitujen hahmojen tatuoinnit on piirretty samalla tarkkuudella kuin hahmot itse ja samaa voi sanoa myös sellaisista taustaelementeistä kuten ikkunaverhoista

ja pöytäliinasta. Muutamat valkoiseksi jätetyt taustat selkeyttävät joitakin sivuja, mutta muuten sarjakuva palkitsee vain äärimmäisen lähiluvun.

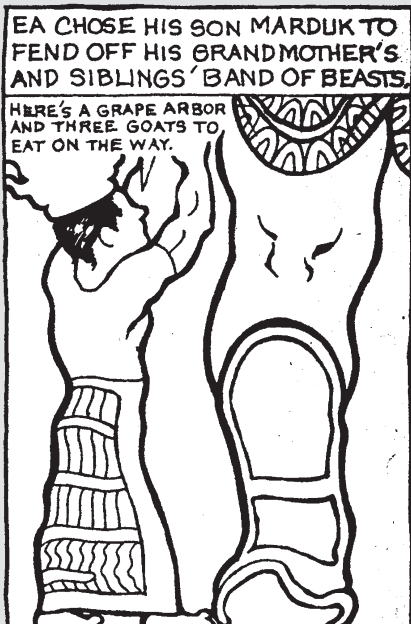
Melinda Gebbie käytti lehdessään myös muita piirrostylejä. *Marymalady-Spider-girl of Oakland* näyttää (hyvin perverssiltä) 1930-luvun animaatiohahmolta ja *Last Mother God* taas lainaa muinaisten babylonialaisten seinäreliefien tyyliä.

Raakaa hauskaa

Kaikkein selkeimmin rakennettu sarjakuva koko lehdessä on *Gigolo and Gigolette*, nukkeseksinen versio 1930-luvun dekadenssi-iskelmästä *The Boulevard of Broken Dreams...* Joka tosin ei ikinä kuulostanut NIIN dekadentilta kuin miltä Gebbien sarjakuva näyttää... Ei ainakaan ennen kuin Marianne Faithfull teki laulusta oman särkyneen versionsa.

Jos asia ei edellisistä vihjeistä tullut aivan selväksi, niin sanotaan se suoraan: *Fresca Zizis* on aihepiiriltään rajattu yhdistelmäksi raakaa huumoria ja kovaa seksiä. Aukeama nimeltään *Vulva-Time* esittelee häpyhuuli-karikatyyrejä: Jackie Oriffissis, Bella Absuck, Jill Cuntson, jne.

Melinda Gebbien sarjakuvat ovat olleet liian pelottavia *Playboyn* sivuille ja liian pornoa feministeille. Eräskin Yhdysvaltain keskilännen kirjapaino kieltäytyi kunnias-ta painaa *Wet Satin* –antologiaa Gebbien sarjakuvan takia. Britannian tulli on pysäyttänyt lähetyksen *Fresca Zizis* –lehtiä ja tuhonnut sen polttamalla. Tämänkaltaisen vastaanoton saava taide on ehdottomasti klassikkoainesta, vaikka olisi kuinka vaikealukuista tahansa.

Last Mother God.